

[Justitsministeren]

føringsreglerne, dog kun i de tilfælde, hvor der i henhold til udlændingeloven er tale om et retskrav, dvs. ægtefæller og mindreårige børn.

En del af sidstnævnte gruppe søger efter indrejsten asyl, uanset at de allerede har opholdstilladelse i landet.

Socialministeriet skal i øvrigt bemærke følgende:

Det fremgår af bistandslovens § 1, at der kan ydes hjælp til enhver, der opholder sig her i landet, og som af hensyn til sine egne eller sin families forhold har brug for lovens hjælpemuligheder.

Det følger modsætningsvis af bestemmelsen, at der ikke vil kunne ydes hjælp efter bistandsloven til personer, der faktisk befinder sig i udlandet. Der gælder dog en særlig undtagelse efter bistandslovens § 5 om hjælp til en dansk statsborgers forsørgelse i udlandet, når hjemsendelse herved kan undgås og omstændighederne i øvrigt taler herfor.«

Spm. nr. S 542

Til *økonomiministeren* (13/5 91) af:

Annette Just (FP):

»Hvad anlås børnekvoten til for danskfødte?«

Begrundelse

Ifølge Berlingske Tidende den 3. maj 1991 er børnekvoten for danskboende kvinder nu kommet op på 1,62. Heri er inkluderet en del fra Tyrkiet og andre lande. Uanset at statistikken ikke giver eksakte oplysninger herom, må det være muligt at skønne over, hvor mange af de nyfødte der har mødre, der ikke er født danske, og herigennem give en vurdering af, til hvilket omtrentligt tal de 1,62 må nedsættes, hvis man ønsker at kende niveauet for, hvor mange børn danskfødte herboende kvinder i gennemsnit svarer for.

Svar (23/5 91):

Økonomiministeren (Fogh Rasmussen):

Den samlede fertilitet (som er udtryk for fødselsniveauet inden for et kalenderår) blev i 1989 opgjort til 1,62. I 1990 er den steget til 1,67.

Det tilsvarende tal for kvinder med dansk statsborgerskab var i 1989 1,58 og kan for 1990 skønnes at blive 1,63.

Det samlede antal levendefødte børn var i 1989 61.351, heraf 3.979 (6,5 pct.) født af kvinder, som ikke havde dansk statsborgerskab.

Spm. nr. S 543

Til *finansministeren* (13/5 91) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Ministeren bedes oplyse, hvad han har tænkt sig at stille op med det høje sygefravær i den offentlige sektor i forhold til den private, samt om han vil overveje generelt at gøre brug af Postgiros initiativ med personalesamtaler, når sygefraværet overstiger én dag i den offentlige sektor.«

Begrundelse

Så længe den offentlige sektor er så stor, er det overordentlig vigtigt, at finansministeren bruger tid på at få den til at virke effektivt og målrettet, ligesom den private sektor gør det. Det ville forekomme spørgeren mærkværdigt, såfremt udbredelsen af reel sygdom skulle være større i den offentlige sektor end i den private.

Svar (22/5 91):

Finansministeren (Henning Dyremose):

Der sker løbende en indsats for at nedbringe fraværet i staten. Der er rent faktisk sket et fald gennem de senere år, men jeg synes stadig, at det er for højt med et niveau som det nuværende med gennemsnitligt 8,5 dage pr. ansat om året. Jeg vil imidlertid ikke uden videre medgive spørgeren, at fraværet i staten er større end fraværet i den private sektor. Det forholder sig nemlig sådan, at statistikken for den private sektor kun omfatter ca. 6 pct. af de privatansatte arbejdere og funktionærer. Vi kender således kun til fraværet på et begrænset udsnit af den private sektor. Den statslige fraværstatistik omfatter derimod samtlige.

I Finansministeriets lønpolitiske redegørelse har jeg for nylig opfordret ledelse og medarbejdere i statens institutioner til i fællesskab at diskutere sygefraværets omfang og til at iværksætte et arbejde for at øge opmærksomheden om sygefraværet i staten.

Der er en klar økonomisk interesse i at følge sygefraværet. Det koster staten henved 2 mia. kr. årligt, og det er et oplagt område at sætte ind på, når der skal findes ressourcer til en bedre